

Gyomrok és elnökök

2012 január 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Kezd?dött azzal, hogy Stumpf András, a Heti Válasz újságírója cikket tett közzé Sólyom László ürügyén. Odaüzent a Népszabadságnak, hogy mostani születésnapján ne dicsérgessék, ne sajátítsák ki Sólyom Lászlót, mert a volt elnök a Heti Válasz és az ? személyes h?se.

Tegnap Tóth Ákos válaszolt a Népszabadság online oldalán a sokatmondó Stumpf András gyomra cím? írással, és némiképp meglep?en arra a következtetésre jutott, hogy Sólyom László az ? h?sük is, Stumpf tehát ne hazudozzon itt („akár tudatlanságból, akár szándékosan”) mindenfélét, és egyébként is – írja még a szerz? – bár gyakran bírálták a múltban Sólyom Lászlót, de olyankor is tisztelték, és nem csak a posztja miatt.

Hogy a felek közül kié Sólyom László, arról vitatkozni is felesleges. A Heti Válaszé mindenképpen. Következetesen kiálltak mellette az els? pillanattól, és távozása óta sem rejtik véka alá, hogy alkalmasnak találták volna a folytatásra. Ez tehát nem is kérdés, arról viszont érdemes elt?n?dni, mióta szereti a Népszabadság ennyire a volt államf?t.

Maga Tóth Ákos leplezi le a népszabis üzelmeket, amikor cikkébe linkeli Nagy N. Péter 2005-ös írását, és azt állítja, hogy lapja ebben a vezércikkben „érvelt Sólyom László elnökké választása mellett”. Én elolvastam a bátor, nagy ív?, korát megel?z? vezércikket (milyen sokatmondó mellesleg, hogy eredeti címe még kérd?jelesen: A tökéletes utazó indulhat?; de 2012-es citátumakor Tóth már lefelejti a kérd?jelet, és miután a kett? nem ugyanazt jelenti, az írásjelek önkényes használatát bevezet? jelenséget bátran elkeresztelhetjük népszabadságizmusnak). Egy vak hangot nem találtam ebben a cikkben arról, hogy a Népszabadság Sólyom megválasztását sürgetné, a legkeményebb állítás a következ?: „Megtörténhet, hogy Gönczöt éppen Sólyom váltja a köztársasági elnöki székben, írtam az alkotmánybíró visszavonulásakor, 1998-ban. Nem volt igazán eredeti a feltételezés, de a cikk alatt csak egyetlen aláírás szerepelt. A mostani felhívás száztízszer több szignóval jelent meg. Ez azonban semmit sem mond az esélyekr?l” – amib?l világosan kiderül, hogy a Népszabadság 2005-ben még úgy vélte, a meccs korántsem lejátszott.

Én is barangoltam egy kicsit a világhálón, és megtaláltam Debreczeni József 2007-es cikkét, amelynek a sokat próbált szerz? nem mondjuk a Tisztelg? vallomás az államelnök úrról címet adta, hanem ezt: Elnök vagy király. Ebben Debreczeni nagy komolyan arról elmélkedik, hogy Sólyom imádja a monarchiát, neki is van f?bírója, hoppmestere, kamarása, jó lesz tehát vigyázni ezzel az emberrel, mert a végén még eltörli itt nekünk a köztársaságot.

És ez a hagymázas izé nem a Heti Válaszban, hanem a Népszabadságban jelent meg.

Azt készséggel elismerem, hogy 2010-ben már jajveszékel? hangnemben siratták a sólyomi éveket a népszabadságosok, de tét nélkül nem olyan elegáns, mint felkarolni az elnökségre esélytelen közéleti embert. Mert

a Heti Válasz, de akár a Védegylet vagy a Fidesz–KDNP nem úgy támogatta Sólyom jelölését, hogy biztos befutó lett volna. Akkor és ott – emlékezzünk csak a parlamenti felállásra – mindössze az volt a kérdés, akad-e megfelel? közös jelöltje az MSZP-nek és az SZDSZ-nek. Nem akadt, így futott be az ellenzék jelöltje. Ha az MSZP nem ragaszkodik Szilihez, bizonyosan nem Sólyom Lászlónak hívják a rendszerváltozás utáni harmadik államf?t.

A Népszabadság eljárása rávilágít az úgynevezett baloldali értelmiség gyermekded, de nem éppen hatástalan módszertanára. Van valaki, akit egyébként ki nem állnak, de legalábbis er?s politikai kétségeik vannak a m?ködésér?l. Aztán amikor az illet? lelép a színr?l, akkor a rájuk jellemz? érzelmi izgágasággal agyonszeretik. Antall Józsefr?l elképeszt? dolgokat írtak le ugyanazok az emberek, akik a halála után váratlanul felfedezték benne a nagy államférfit. Ugyanazok, akik korábban zsarnoknak, horthystának, g?gösnek nevezték, s?t kemoterápiás kezelése idején sem fukarkodtak a gyalázkodó jelz?kkel, ma már Antall József tisztel?i. Holtában.

A sort hosszan folytathatnánk Nagy Imrét?l egészen Boross Péterig – ez utóbbi úr a hóbagolyozástól az alákérdez?s napkeltés hízelkedésekig, és újabban ismét közellenségként, megjárta a hadak útját a baloldali tájékoztatásban.

Legyünk ?szinték: a Népszabadság a bénaságaival és bravúrjaival éppen úgy a magyar sajtópiac szerepl?je, mint a Magyar Hírlap, a Heti Válasz vagy a Kukutyini Híradó. A különbség csak az, hogy mások nem kerítenek utólagos üdvtörténetet egy-egy közéleti sasszézás köré. ?k igen. Ez rendben is van, nem hullik ki a reggeli kávé a kezünkb?l semmilyen elfogultságtól, de kéretik felocsúdni. Ne gyomrozzon másokat a Népszabadság, ha baj van a saját emésztésével.
Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló